

гребе по-силно. Потънал в пот, зачервен, той поглеждаше неспокойно назад. Орфей го наблюдаваше внимателно и не можеше да разбере добре, защо бърза толкова и защо се тревожи.

— Е, стига де, — обади се най-сетне Орфей, — отпуснете малко, отпочинете си.

— Никаква почивка! — наблегна още по-силно веслата Кир. — Докато не излезем на открито море, никой няма да отпуска.

На няколко пъти Орфей посягаше да смени някого, но Кир поклащаше отрицателно глава.

— Нямаме време за губене, — махаше досадно с глава той. — Тук трябва опитни гребци.

Най-сетне, като разбра, че няма да има никаква почивка и че никой няма да му отстъпи мястото си, Орфей се отпусна на кърмата и, уморен и грохнал за сън, се зазяпа в околните стръмни брегове за да се разсее. Няма ли да има край тази проклета теснина? Кога ще стигнат до мечтаното открито море? . . . Ако да знаеше, че ще бъде толкова рисковано за Кир и тъй тежко и уморително, Орфей не би тръгнал. Той би си останал там докато да угасне далеч от своя роден край. Отвреме на време срещаха лодки, срещаха и малки кораби с по десетина гребци, и тогава сърцето на Орфей трепваше страхливо. Не бяха ли това съгледвачи на владетеля? Кир дигаше за поздрав ръка и отминаваше. И все поглеждаше назад. Те настигнаха няколко лодки и ги изпревариха. Напред! Напред! Там, в синьото открито море, е спасението. Още малко! По-бързо да дигат веслата, по-дълбоко да гребят, с по-голям устрем да се движат далече от проклетата столица. Понякога Траян отпускаше веслата за миг, но строгият поглед на Кир връщаше силите му. Има време за сън, за почивка, ще спрат на спокойно безопасно място, там ще си